ສິນໄຊ

ເຫລັ້ມສາມ

ຈາກຄຳກອນຂອງ ປາງຄຳ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ຈັດພິມໂດຍ

ວາລະສານ ວັນນະສິນ

ດ້ວຍການອຸປະກຳຂອງມູນນິທິໂຕໂຍຕາ

1991

ທະບຽນອະນຸຍາດພິມ ເລກທີ 07/ພ.ຈ.ທນ.ປ.
ລົງວັນທີ 31/7/1991

ສິນໄຊ ເຫລັ້ມສາມ

(ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ)
ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

ແຕ້ມຮູບປະກອບ ໂດຍ ກິ່ງພັດ ຫລວງລາດ
ເຕັກນິກຈັດໜ້າ ໂດຍ ສຸບັນ ຫລວງລາດ
ອຳພອນ ຂັນທະວີໄລ

ພິມເທື່ອທີໜຶ່ງ 1991
ສະຫງວນ ລິຂະສິດ

ພິມທີ່ ລັດວິສາຫະກິດໂຮງພິມແຫ່ງລັດ
ພິມຈຳນວນ 2000 ຫົວ

The Adaptation of the Sinsai Epic from Ancient verse to Modern Prose is compiled and edited by Outhine BOUNYAVONG. This book is published in four volumes by Vannasin Magazine in collaboration with The Toyota Foundation of Japan.

ຄຳນຳ

ຜູ້ອ່ານສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ ໄດ້ອ່ານເລື່ອງສິນໄຊ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈແຈ້ງ ຍ້ອນຄຳກອນມີສັບຍາກຫລາຍ, ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງອ່ານບໍ່ສຸດ ແລ້ວກໍບໍ່ຮູ້ຄວາມເລິກແລບຂອງເລື່ອງ. ໂດຍທົ່ວໄປ ປະຊາຊົນລາວເຄີຍໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກການເລົ່າຂອງຄູອາຈານ ຫລືຜູ້ອາວຸໂສທັງຫລາຍ ໂດຍເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາຫລາຍເຊັ່ນຄົນ.

ປຶ້ມຫົວນີ້ ກໍເປັນຄວາມພະຍາຍາມຂອງວັນນະສິນ ທີ່ຢາກຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ອ່ານ, ໂດຍສະເພາະຜູ້ອ່ານທີ່ເປັນເຍົາວະຊົນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຮັດໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະຮຽບຮຽງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກຄຳກອນມາເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ ຫລືຄຳຮ້ອຍແກ້ວ ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມຮ່ວມມືຈາກມູນນິທິໂຕໂຢຕາ ແຫ່ງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ. ດ້ວຍຈຸດປະສົງໃຫ້ຄົນທົ່ວໄປອ່ານເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຜູ້ຮຽບຮຽງຈຶ່ງໃຊ້ຄຳສັບທຳມະດາ, ບໍ່ໃຊ້ລາຊາສັບ ຍົກເວັ້ນບາງຄຳທີ່ຈຳເປັນແທ້ໆ. ຊື່ຕົວລະຄອນກໍເອີ້ນຕາມນອນຊົນເວົ້າຕິດປາກເຊັ່ນ ສິນໄຊ, ສັງທອງ, ສີໂຫ (ແທນທີ່ຈະເອີ້ນ ສັງສິນໄຊ, ສັງຂາຣະກຸມານ, ສີຫະຣາດກຸມານ). ການເອີ້ນແບບນີ້ສະດວກສະບາຍສຳລັບຜູ້ອ່ານແລະ ຜູ້ຂຽນໃນການຈື່ຈຳ, ດັ່ງດຽວກັນກັບ ທີ່

ພວກເຮົາເອີ້ນທາດຫລວງ ຊຶ່ງຕິດປາກ ແລະ ງ່າຍດາຍກວ່າ ເອີ້ນເຈດີໂລກະຈຸລາມະນີ.

ການນຳເອົາວັນນະຄະດີບູຮານ (classic) ມາດັດແປງໃຫ້ເຫມາະສົມກັບຜູ້ອ່ານ ຕາມຍຸກສະໄຫມນັ້ນ ຫລາຍໆປະເທດໄດ້ເຮັດກັນມາແລ້ວ. ມັນເປັນວິທີໃຫ້ເຍົາວະຊົນເຂົ້າເຖິງວັນນະຄະດີຂອງຊາດຕົນ ແລະ ປູກຝັງນິໄສມັກອ່ານໃຫ້ແກ່ເດັກແລ້ວຕໍ່ໄປກໍອາດເກີດມີແນວຄິດຢາກຄົ້ນຄວ້າລົງເລິກວັນນະຄະດີ ດັ່ງກ່າວນັ້ນໃນແບບສະບັບເດີມຂອງມັນ.

ໃນການຄົ້ນຄວ້າຮຽບຮຽງນີ້ ພວກເຮົາອາໄສສະບັບທີ່ລິດຈະນາໂດຍມະຫາສິລາ ວີລະວົງ ເປັນຕົ້ນຕໍ, ນອກນັ້ນກໍໄດ້ອ່ານສະບັບໃບລານຫນຶ່ງຜູກ, ສະບັບທີ່ເປັນບົດລຳເລື່ອງ, ສະບັບທີ່ພິມເປັນພາສາໄທ ແລະ ສະບັບທີ່ພິມໂດຍສຳນັກພິມຈຳຫນ່າຍ ສ.ປ.ປ.ລ.

ການຮຽບຮຽງປຶ້ມໃຫ້ອ່ານງ່າຍນັ້ນ ເປັນເລື່ອງຍາກ ໂດຍສະເພາະເລື່ອງສິນໄຊທີ່ເປັນຄຳກອນ, ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງບໍ່ອາດປາສະຈາກສິ່ງຂາດຕົກບົກພ່ອງໄດ້, ພວກເຮົາຍິນດີຮັບຄຳຕິຊົມ ແລະ ຫວັງວ່າຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກທ່ານຜູ້ຮອບຮູ້ດ້ວຍ.

ວັນທີ 22 ກໍລະກົດ 1991

ດາຣາ ກັນລະຍາ

ຜູ້ອຳນວຍການ ວາລະສານ ວັນນະສິນ

ຍັກໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າ ອັນທ້າທາຍຂອງມະນຸດຕົວນ້ອຍໆ ຈຶ່ງຄຽດແຮງຈົນຮ້ອນກົກຫູວື້ງ, ມັນຈັບຄ້ອນຫລູບໄປໃສ່ ແຕ່ສິນໄຊຍົກດາບຂຶ້ນຮັບຈົນອອກແສງມາບໆ, ທ້າວຮ້ອງທັ່ງໃສ່ມັນວ່າ : " ບັກຍັກຊາດຊົ່ວ ! ກູບໍ່ໄດ້ຮາວີຜູ້ໃດ, ເປັນຫຍັງມຶງມາເຮັດດັ່ງນີ້ໃສ່ກູ. ເຊົາເດີ ! ກ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ມັນເປັນພິຕາຍໂຫງຄັກໆ ! "

ແຕ່ຍັກກໍບໍ່ຍອມເສຍປຽບ, ມັນໃຈຮ້າຍສຸດຂີດ ທີ່ມະນຸດຕົວນ້ອຍໆ ເວົ້າດູລ່າພ່າເປຍ ຈຶ່ງຄວ້າເອົາກ້ອນຫີນແລ່ນໃສ່ ກະວ່າຊິທັບຫົວສິນໄຊ, ແຕ່ສິນໄຊກໍຫລົບຫລີກໄດ້ທັນຢ່າງວ່ອງໄວ ຈົນຍັກເຊກະຫລາໄປ, ພໍໄດ້ຈັງຫວະ ສິນໄຊກໍຍິງລູກສອນໃສ່ຍັກບັດຕາຍ, ມັນດີ້ນບິດໂຕໄປມາດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ທັງພົ່ນໄຟອອກຈາກປາກຫວັງໃຫ້ລວກລົນຄູ່ຕໍ່ສູ້ ແຕ່ສິນໄຊຢູ່ໃນທ່າເຫນືອກວ່າ ຈຶ່ງກອດດາບຟັນຄໍຍັກຂາດກະເດັນໄປ. ອາການໂມໂຫຮ້າຍຂອງວະລຸນນະຍັກດັບມອດໄປ ພ້ອມໆກັບຮ່າງຄີງອັນໃຫຍ່ໂຕທີ່ນອນຂວາງປ່າຢູ່ບໍ່ເຫນັງບໍ່ຕີງ ສົ່ງກິ່ນຄາວກຸ້ມໄປທົ່ວບໍລິເວນ.

ພາບແພ້ຊ້າງ

ຜ່ານການສູ້ຮົບຕົບຕີກັບຍັກລາຍທຳອິດແລ້ວ ສິນໄຊກໍຮີບຮ້ອນເດີນທາງຕໍ່ໄປ ຈົນຮອດແມ່ນ້ຳສາຍໜຶ່ງທີ່ກວ້າງສອງໂຍດ*, ສັງທອງຄອງກ້າຢູ່ແຄມນ້ຳແຫ່ງນີ້ແລ້ວ, ສິນໄຊຂຶ້ນຂີ່ສັງທອງ ແລະ ພາກັນຂ້າມນ້ຳໄປຢ່າງບໍ່ມີອຸປະສັກໃດໆ, ຂຶ້ນເຖິງຝັ່ງແລ້ວ ສັງທອງກໍລ່ວງໜ້າໄປກ່ອນຕາມເຄີຍ, ສິນໄຊເຂົ້າສູ່ດົງຫລວງໄປໄກເຕີບເລີຍໄປເຫັນຮອຍຊ້າງຂະໜາດໃຫຍ່ກວ້າງເກືອບສາມວາ, ທ້າວນຳຮອຍຊ້າງໄປບໍ່ໄກປານໃດ ກໍຈອບໝູ່ຊ້າງນັບເປັນໝື່ນເປັນແສນໂຕ. ພວກຊ້າງແຕກຕື່ນ ແລະ ພາກັນແລ່ນໄປອ້ອມຊ້າງເຜືອກຊື່ວ່າ ສັດທັນ ຊຶ່ງເປັນພະຍາຊ້າງຄຸມອານາເຂດອັນກວ້າງໄກ. ຊ້າງເຜືອກກາງຫູອອກພົ້ງອົ້ງ ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ ທັງເອົ້າສຽງແຊງເປັນການຂົ່ມຂູ່ວ່າ ຈະຈັບທ້າວນ້ອຍໂມ່ມເຂົ້າປາກ ກິນຕາງໝາກສຽງຄຳ

---

* ໂຍດ : ໄລຍະໄກປະມານສີ່ຊື່ວສຽງມະນຸດເອີ້ນໃສ່ກັນ.

ດອັວເລີຍ. ມັນແກວ່ງງວງໄປມາ ເງີຍງາຂຶ້ນລົງກຽມຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ທີ່ມາລ່ວງລ້ຳເຂດແດນ, ຊ້າງບໍລິວານມີໜ້າທີ່ປົກປ້ອງພະຍາຊ້າງກໍພາກັນຕັ້ງຕົວ ແລ້ວຫລັ່ງມາເປັນຂະບວນຈົນມືດທຶບໄປໝົດ ສຽງດັງສະນັ່ນຟ້າສະເທືອນດິນ. ເມື່ອຊ້າງມາຮອດໃກ້ ສິນໄຊຊຶ່ງຢືນຢູ່ຢ່າງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວກໍເຕາະສາຍທະນູ ເກີດສຽງດັງປານຟ້າຜ່າ, ພວກຊ້າງຈຳນວນນັບບໍ່ໄຂວ່ພາກັນຕື່ນຕົກໃຈ ແລ້ວບຽດກັນໜີຈົນລົ້ມຊະລົ້ມຊາຍ. ພະຍາຊ້າງ ເຫັນອາການແຕກສະລຸພຸ່ພ່າຍປານແຜ່ນດິນປີ້ນຂອງບໍລິວານ ກໍເລີຍຂໍອ່ອນຂໍຍອມຕໍ່ສິນໄຊເພາະເຫັນວ່າທ້າວບໍ່ແມ່ນມະນຸດທຳມະດາ ແຕ່ຫາກແມ່ນຜູ້ວິເສດທີ່ມີລິດເດດເຫລືອປະມານ. ຊ້າງເພືອກຂໍອະໄພຍະໂທດ ນຳສິນໄຊທີ່ໄດ້ສະແດງອາການໂມໂຫໂທໂສຢ່າງບ້ງອາດ. ຝ່າຍສິນໄຊກ່າວວ່າ ຕົນບໍ່ໄດ້ຄິດອາຄາດບາດໝາງ ຫລື ຜູກເວນແຕ່ຢ່າງໃດ ມີແຕ່ຄວາມປະສົງຢາກໄປນຳເອົາອາຢູ່ເມືອງຍັກເທົ່ານັ້ນ, ທ້າວຖາມວ່າມີຜູ້ໃດຮູ້ເຫັນຮ່ອງຮອຍການທີ່ຍັກກຸມພັນໄປລັກເອົານາງສຸມຸນທາໜີໄປຫລືບໍ່ ? ພະຍາຊ້າງເລົ່າວ່າໄດ້ເຫັນຍັກກຸມພັນອູ້ມເອົານາງຜ່ານກາຍໄປ ເມື່ອແປດປີມາແລ້ວ, ຍັກໂຕນີ້ມີລິດເດດຫລາຍ ແລະ ກ່ອນຈະຮອດໂຕມັນ ກໍຕ້ອງຜ່ານດ່ານກັນດານຊຶ່ງມີຍັກສີ່ໂຕຂວາງໜ້າຢູ່, ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕົກເຂົ້າໄປໃນດ່ານນີ້ ຈະບໍ່ລອດຊີວິດໄປໄດ້ເລີຍ, ດັ່ງນີ້ ຕ້ອງລະວັງຕົວທີ່ສຸດ.

ສິນໄຊກ່າວຂອບໃຈໃນຄວາມຫວັງດີ ແລ້ວກໍເດີນທາງຕໍ່ໂດຍ

ມີຂະບວນຊ້າງແຫ່ແຫນໄປສົ່ງຈົນຫວິດຄິງຊ້າງ .

ບຸກດ່ານຍັກ

ສິນໄຊເລາະໄປຄົນດຽວ ລຽບຕີນພູທີ່ມີນ້ຳຕົກຕາດສຽງດັງອຶງຄະນຶງ, ຈາກບ່ອນນີ້ກໍຂຶ້ນພູ ເບັດໜ້າໄປສູ່ພູເງິນທີ່ຢູ່ສຸດຂອບຟ້າ. ທ້າວພັກແຮມຄືນໜຶ່ງ ຈຶ່ງມາຮອດເຂດອັນເປັນດ່ານຍັກສີ່ໂຕ, ຂະນະນັ້ນ ຍັກໂຕຊື່ວ່າຈິດຕະຍັກພວມກວດກາຮັກສາເຂດແດນຢູ່ ເລີຍໄປພໍ້ສິນໄຊທີ່ເຊົາເມື່ອຍຢູ່ພະລານຫີນ, ມັນກ່າວກ້ອຍຄຳຮຸນແຮງໃສ່ທ້າວຜູ້ລ່ວງລ້ຳເຂດແດນວ່າ : " ມຶງມາຜິດທາງແລ້ວ ! ສອດຫລອດມາຈັ່ງຊີ້ແມ່ນເອົາຊີວິດມາມອບໃຫ້ກູ ຮະຮະຮາ ! "

ສິນໄຊເວົ້າກັບມັນວ່າ : " ກູມາຫນີ້ບໍ່ໄດ້ຢຽບຫົວມຶງຕວ່າ ! ຍັກພວກສູບຮຽດບຽນກິນສັດອື່ນໆ ມານັບບໍ່ກ້ອນແລ້ວ ຍັງບໍ່ພໍເທື່ອຫວະ ? ສຳລັບກູເລື່ອງຕາຍມັນເລື່ອງທຳມະດາເວີ້ຍ. "

ຈິດຕະຍັກໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າອັນກ້າແຂງ ຂອງທ້າວນ້ອຍກໍໂມໂຫຂຶ້ນວິດໆ ມີຍັກອີກສາມໂຕເຂົ້າມາອ້ອມສິນໄຊໄວ້ທັງຮ້ອງທັ່ງໃສ່ວ່າ :

" ບັກນ້ອຍ ! ມຶງເວົ້າສະຫາວຈັ່ງຊີ້ ຕ້ອງຕາຍ , ມຶງແມ່ນໃຜ ?"

ທ້າວຕອບຢ່າງບໍ່ສະທ້ານຢ້ານກົວວ່າ : " ກູຄືສິນໄຊເວີຍ ! ໜ້າໃດກໍຕາມທີ່ມາຂົ່ມຂູ່ກູແລ້ວ ຕ້ອງກິກສອນຕາຍມັບດັບແຈບໂລດ ! "

ພວກຍັກຮູ້ວ່າ ມະນຸດຕົວນ້ອຍໆ ລາຍນີ້ ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າ ຈຶ່ງຟ້າວຮ້ອງເອົາພັກພວກມາຊ່ອຍ , ບໍ່ດົນຍັກໃນເຂດພູເງິນກໍຫລັ່ງມາເປັນພັນເປັນໝື່ນ ໂດຍມີໄມ້ຄ້ອນ ແລະ ຂວານເປັນອາວຸດຄືບມື. ສິນໄຊພະຍາຍາມຫາທາງປອງດອງ ໂດຍບອກຍັກໃຫ້ເຊົາອາຄາດບາດໝາງ ເພາະທ້າວເອງບໍ່ໄດ້ມາບຽດບຽນຜູ້ໃດ, ແຕ່ພວກຍັກບໍ່ຍອມຟັງ, ສິນໄຊຈຶ່ງກຽມຕົວຕໍ່ສູ້ທັງໃຈກໍໄຫວ້ວອນຫາພະອິນໃຫ້ມາຊ່ອຍປົກປ້ອງ. ຍັກຈ້ອງເບິ່ງທ້າວແລ້ວກໍທະຍານເຂົ້າໃສ່ ແຕ່ສິນໄຊຫລົບຫລີກທັນ ແລະ ທັນໄປເອົາຄັນທະນູສວາກໃສ່ຈົນຍັກລົ້ມອາບຟາບ. ຍັກໂຕອື່ນໆ ຫຸ້ມມາຟາດຄ້ອນໃສ່ ແຕ່ສິນໄຊຈັບດາບກວັດແກວ່ງ ເກີດແສງມາບແມບ ແລະກາຍເປັນດາບເພັດນັບເປັນໝື່ນໆດວງ ສະກັດໄມ້ຄ້ອນຂອງຍັກຈົນຫລຸດມື ຫລົ່ນລົງເດຍລະດາດຢູ່ຕາມພື້ນດິນ.

ຍັກຫຸ້ມມາໃສ່ບໍ່ຂາດສາຍ, ສຽງສູ້ຮົບດັງປານຟ້າປົ້ນແຜ່ນດິນໄຫວ. ບັດນີ້ສິນໄຊທ້າງທະນູຍິງສອນໃສ່ ສຽງດັງປານຟ້າຜ່າ ເກີດໄຟລວກໄໝ້, ພວກຍັກລົ້ມຕາຍລະເນລະນາດຢຽດໂຕຄີ້ງນິ້ງປານຂຽດກິກນ້ຳຮ້ອນ. ລູກສອນນຳໄລ່ສັງຫານພວກຫົວໜ້າຍັກທີ່ພະຍາ

ຍາມຫລົບໜີໄປລີ້ຢູ່ກ້ຳແລະງ່ອນຜາ ຈົນຕາຍບໍ່ເຫລືອຫລໍ. ພໍສຳເລັດໜ້າທີ່ສັງຫານສັດຕູແລ້ວ ລູກສອນກໍກັບຕ່າວຄືນມາຫາສິນໄຊຄືເກົ່າ. ທ້າວຢືນເບິ່ງສະໜາມຮົບ ຊຶ່ງບັດນີ້ກາຍເປັນປ່າຊ້າຍັກຈຳນວນນັບບໍ່ໄຊວ່ ແລ້ວກໍອ່ວຍໜ້າໜີເພື່ອກົ້ມເຫດການດັ່ງກ່າວໃຫ້ຢູ່ເບື້ອງຫລັງ. ເສັ້ນທາງອັນຍາວໄກຍັງບໍ່ສຸດລົງງ່າຍເທື່ອສຳລັບສິນໄຊ.

ພູ້ຍັກຂີນ

ສິນໄຊຂ້າມແມ່ນ້ຳອີກສາຍໜຶ່ງ ແລ້ວກໍມາຮອດພູອິນທະນິນ. ຕີນພູມີນ້ຳຫ້ວຍໃສເຢັນຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍແກ້ວມະນີຫລາຍສີສັນ ສົ່ງແສງເຫລື້ອມຍິບຍັບ. ທ້າວເອົາມືຟາຍຂຶ້ນມາເບິ່ງ ກໍເຫັນເມັດແກ້ວຫລາຍຂະໜາດ, ມີທັງສີສົ້ວ, ສີແຫລ້, ສີແດງ ແລະ ອື່ນໆ ຊຶ່ງລ້ວນແຕ່ມີຄ່າແພງ. ທ້າວຮູ້ສຶກດີໃຈທີ່ໄດ້ພົບເຫັນສິ່ງສົດໃສງາມຕາ, ມັນພາໃຫ້ມີຊີວິດຊີວາຂຶ້ນຕື່ມ, ແລ້ວທ້າວກໍເດີນມຸ່ງໜ້າໄປສູ່ແດນບ່ອນຟ້າແຈ້ງຈ່າງປ່າງ. ນະທີ່ນັ້ນ ແມ່ນ້ຳຫລາຍສາຍໄຫລມາຈອບ

ກັນ, ມີກ້ຳແກ້ວ. ມີວິມານ ຂອງພວກພະຍາທອນ ຊຶ່ງທ່ອງທ່ຽວໄປມາບໍ່ຂາດໄລຍະ. ຜ່ານຈາກບ່ອນນັ້ນ ສິນໄຊກໍມາຮອດແດນຂອງຍັກຂີນີ.

ຍັກໂຕແມ່ເຫັນສິນໄຊກໍຕິດໃຈ ຢາກໄດ້ມາເປັນຜົວ. ມັນແປງເພດເປັນສາວງາມປານສາວສະຫວັນ ແລະ ເນລະມິດສາລາອັນວິຈິດສວຍງາມຂຶ້ນໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ທ້າວພັກເຊົາ. ແລ້ວມັນກໍຂັບລຳສຽງອ້ອຍອິ່ນ ເພື່ອກ່ອມອາລົມສິນໄຊໃຫ້ອ່ອນໄຫວ ແລະ ພິອົກພິໃຈໃນຕົວມັນ. ສິນໄຊຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ທັງຄຶດວ່າເປັນບຸນຂອງຕົນທີ່ໄດ້ມາພົບສາວສະຫວັນຢູ່ກາງປ່າ, ແຕ່ເມື່ອຈ້ອງເບິ່ງຄັກໆ ກໍເລີຍເຫັນແຈ້ງວ່າ ແສງຕານັ້ນແຂງກະດ້າງ ທັງເຕັມໄປດ້ວຍເລ່ຫລ່ຽມມາຍາ ມັນເປັນແສງຕາຂອງນາງຍັກຂີນີທີ່ປອມແປງຕົວເປັນນາງຟ້າ. ສິນໄຊຍ່າງຫນີໄປໂດຍບໍ່ເອົາຫົວຊາກັບນາງເລີຍ, ແຕ່ນາງຍັກກໍຍ່າງນຳຫລັງ ທັງເວົ້າຈາອ້ອນວອນໃຫ້ທ້າວພັກເຊົານຳພໍໄດ້ອຸ່ນໃຈ. ສິນໄຊບໍ່ສົນໃຈ ຄົງຍ່າງຕໍ່ໄປເລື້ອຍໆຈົນນາງຍັກຍ່າງນຳບໍ່ທັນ ຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ຮ້ອງດ່ານຳຫລັງວ່າ : " ຊາຍໂງ່ຈ້າ ຢ່າມາໃຫ້ເຫັນຫນ້າອີກ ! "

ຕີກັບ ພະຍາທອນ*

ຫວິດຈາກເຂດບາງຍັກ ສິນໄຊມາຮອດບ່ອນໜຶ່ງ ທີ່ມີດອກໄມ້ບານເຮືອງເຮື່ອເປັນຫລາຍສີ, ບາງດອກມີກີບກ້ຽງອ່ອນນວນສົ່ງກິ່ນຫອມຫວນໄປທົ່ວດົງດອຍ. ທ້າວທ່ຽວຊົມດອກໄມ້ດ້ວຍຫົວໃຈປ່ຽມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມສຸກສຳລານ ປານດັ່ງໄດ້ກ່ອມກ້ຽວທ່ຽວຫລິ້ນກັບນາງຟ້າ ຫລື ສາວສະຫວັນຕາມລຳພັງ.

ຂະນະທີ່ສິນໄຊຊື່ນຊົມທຳມະຊາດຢູ່ນັ້ນ ພວກພະຍາທອນ ກໍພາກັນເຫາະມາເປັນໝູ່ ແລະ ຍາດກັນຊົມດອກໄມ້. ບາງພວກກໍວິວາດຜິດກຽງກັນເກົາຂັ້ນພັນຕາບກັນຢູ່ກາງອາກາດ. ພະຍາທອນຜູ້ໜຶ່ງ ເຫັນສິນໄຊກໍເລັ່ງໄປໃສ່ ແລະ ຮ້າຍດ່າວ່າ : " ບັກນ້ອຍມຶງມາແຕ່ທີ່ໃດ ? ມາທ່ຽວລັກເສບຊົມດອກໄມ້ຢູ່ໜີ້ໂທດໜັກແທ້ງ

---

* ພະຍາທອນຫລືທອນ ແມ່ນຄົນຈຳພວກໜຶ່ງໃນນິທານທີ່ເຫາະເຫີນໄດ້ ແລະ ມີພຶດຕິກຳບໍ່ດີໃນດ້ານຊູ້ສາວ.

ໃດ. ມຶງມາຫາບ່ອນຕາຍແລ້ວ ! "

ສິນໄຊຕອບວ່າ : " ສູພວກທອນເກົ້າ ພວກຜີບາບ ! ສູຊິກອງກັນຕາຍບັດນີ້ລະ ສູຮູ້ຈັກກູໜ້ອຍໄປ, ກູມາໜີ້ບໍ່ແມ່ນກໍ່ກຳທຳເອນຜູ້ໃດ, ຮັບຮູ້ເອົາໄວ້ ! "

ພະຍາທອນຄຽດແຮງ ທີ່ສິນໄຊມາລັກຊິມດອກໄມ້ແລ້ວຍັງເວົ້າຈາກ້າແຂງ, ມັນກຳດາບທະຍານເຂົ້າຫາ ຫວັງດັບຊີວິດທ້າວນ້ອຍຢ່າງງ່າຍດາຍ, ແຕ່ສິນໄຊໂດດຫລົບຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວວ່ອງໄວເຮັດໃຫ້ພະຍາທອນພາດເປົ້າໝາຍໄປ ແລ້ວຕັ້ງໂຕຫັນໜ້າມາໃໝ່, ສິນໄຊຢູ່ໃນທ່າໄດ້ປຽບ ແຕ່ທ້າວຈັ້ງຕົວໄວ້ ທັງບອກມັນວ່າຄວນແພງຊີວິດໄວ້ດີກວ່າຈະມາຕາຍ ຍ້ອນເລື່ອງເລັກໆນ້ອຍໆ. ແຕ່ພະຍາທອນບໍ່ຍອມຟັງ ຍັງໂດດເຂົ້າມາອີກ ມືແກວ່ງດາບວິດວັດ, ສິນໄຊຈຳຕ້ອງຍົກດາບຂຶ້ນຮັບ ຈົນເກີດປະກາຍໄຟມາບແມບ. ທັງສອງສູ້ຢັນກັນໄປມາ ທັງຟັນທັງແທງທັງແກວ່ງດາບປັດປ່າຍ. ຝ່າຍພະຍາທອນເກົ້າແກ່ກໍອ່ອນແຮງລົງ, ສິນໄຊຜູ້ມີລິດເດດຍັງເຂັ້ມແຂງແລະ ຫລົບຫລີກຄົມດາບໄດ້ຢ່າງງົດງາມ. ທ້າວຫລອກລໍ້ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມຈົນຊິຫລົບບໍ່ທັນ, ເມື່ອໄດ້ຈັງຫວະດີ ທ້າວກໍຟັນຄໍພະຍາທອນຂາດກະເດັນ, ຝ່າຍພະຍາທອນກໍເກັ່ງທາງເວດມົນອາຄົມ ມັນຄວາມືໄປຈັບເອົາຫົວມາຕໍ່ຄືນ ແລ້ວການຕໍ່ສູ້ກໍດຳເນີນຕໍ່ໄປອີກຕື່ມ ແລະເພີ່ມຄວາມຂ້ຽວຂາດຮຸນແຮງຂຶ້ນ ຈົນບາງຄັ້ງທັງສອງຕ້ອງເຫາະຂຶ້ນໄປສູ້ກັນຢູ່ກາງອາກາດ ຟາດຟັນກັນໄປມາຢ່າງສຸດແຮງເກີດ ຈົນໃນ

ທີ່ສຸດ ພະຍາທອນກໍເສຍທ່າອີກ, ດາບສິນໄຊປ່າຍເອົາຄໍພະຍາທອນຂາດປຸດ, ສິນໄຊໃຊ້ຄວາມວ່ອງໄວຄວ້າຈັບເອົາຫົວພະຍາທອນແກວ່ງໄປໄກໆ, ຮ່າງຄີງທີ່ອາບເລືອດຂອງພະຍາທອນແລ່ນໄປນຳເອົາຫົວຕໍ່ໃສ່ຄືນ ແລ້ວກໍແລ່ນໜີໄປເລີຍ ເພາະມັນເຫັນວ່າ ຕົນເອງບໍ່ມີທາງທີ່ຈະເອົາຊະນະໄດ້. ສ່ວນພະຍາທອນໂຕອື່ນໆ ກໍພາກັນໜີໄປຢ່າງບໍ່ມີຮ່ອງຮອຍ.

ສິນໄຊພັກເຊົາເອົາແຮງ ເພື່ອກຽມຈິດກຽມໃຈປະເຊີນກັບອຸປະສັກໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ ເຖິງແມ່ນວ່າເທິງເສັ້ນທາງນັ້ນ ສັງທອງໄດ້ບຸກເບີກເປັນແລວໄປກ່ອນແລ້ວກໍຕາມ.

ຮອດແດນຍັກ ອັດສະມຸຂີ

ເມື່ອໄປຮອດຕີນພູແຫ່ງໜຶ່ງ ສິນໄຊໄປພໍ້ຍັກອັດສະມຸຂີ ຊຶ່ງມີໜ້າຄືກັບໝາ. ມັນພວມຢູ່ໃນອາລົມເປົ່າປ່ຽວ ແລະ ຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ກັບມະນຸດຮູບງາມ ຈຶ່ງຟ້າວເດ່ແຂນມາໂອບກອດອູ້ມເອົາທ້າວແລ້ວແລ່ນໄປຕາມພະລານຫີນ ມຸ່ງໜ້າສູ່ຖ້ຳອັນເປັນທີ່ຢູ່ຂອງ

ມັນ. ສິນໄຊຕົກຢູ່ໃນທ່າຮັບເລີຍປ່ອຍໃຫ້ມັນອູ້ມໄປຊົ່ວໄລຍະໜຶ່ງ ແລ້ວຈຶ່ງຖາມມັນວ່າ ຈະເອົາໄປເຮັດຫຍັງ ? ຍັກຕອບວ່າຈະເອົາ ໄປເປັນຄູ່ຊ້ອນນອນຮອງຢູ່ໃນຖ້ຳ. ເມື່ອຮູ້ດັ່ງນັ້ນ ທ້າວຂໍຮ້ອງໃຫ້ມັນ ປ່ອຍໂດຍດີເພາະມີວຽກສຳຄັນຄອງຢູ່ທາງໜ້າ. ຕໍ່ຄຳຂໍຮ້ອງດັ່ງ ກ່າວນັ້ນ ຍັກແຮ່ງກອດຮັດແໜ້ນເຂົ້າຕື່ມ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ສິນໄຊຫລຸດມືໄປ ໄດ້. ເມື່ອຮູ້ຄັກແນ່ວ່າ ການເວົ້າດີໆກັບນາງຍັກຈະບໍ່ເກີດຜົນແຕ່ ຢ່າງໃດສິນໄຊເລີຍຈຳໃຈກອດດາບອອກແທງ, ນາງຍັກວາງມືຈາກ ທ້າວປຸບປັບ ເພາະຄວາມເຈັບປວດບັງຄັບ, ມັນພະຍາຍາມໃຊ້ປາກ ສວາບກັດດັ່ງດອວກັບໝາ, ແຕ່ສິນໄຊເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຄ່ອງແຄ່ວກວ່າ ຈຶ່ງຟັນນາງຍັກຫລາຍບາດ ຈົນມັນຕາຍມອດມ້ວຍໃນທີ່ສຸດ.

ທ້າວກ່າວຄຳອະທິຖານ ໃຫ້ນາງຍັກໄປເກີດເທິງສະຫວັນຊັ້ນ ຟ້າ, ບໍ່ໃຫ້ມາວົນວຽນຕິດພັນກັບພວກຜີຍັກອີກຕໍ່ໄປ ບໍ່ວ່າເກີດຊາດ ໃດ.

ຕົ້ນກັນລະພຶກ

ແລ້ວສິນໄຊກໍປິ້ນພູຂຶ້ນໄປຈົນຮອດຈອມ. ຄວາມອິດເມື່ອຍຢຸດເຊົາໄປເກືອບທັນທີ ເມື່ອສາຍຕາໄປພົບເຫັນຕົ້ນກັນລະພຶກອັນເປັນຕົ້ນໄມ້ວິເສດ ຊຶ່ງເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາແຕ່ປາງປະຖົມ. ຕົ້ນໄມ້ນີ້ມີດອກໃສເຫລື້ອມ ລາມຈາກກິ່ງລົງມາຕາມລຳຕົ້ນຈົນຈຳດິນ. ດອກມີຫລາຍຮູບຫລາຍຂະໜາດມີທັງເປັນດອກເງິນດອກຄຳ ມີທັງເປັນແຜ່ນແພລວດລາຍເຫລືອງຄຳ ລາຍເປັນຮູບໂຕມອມ *, ເຈຍ, ນົກເຄົ້າ, ບາງລາຍເປັນຮູບເຈົ້າຊີວິດນັ່ງຮອງກັບມະເຫສີ, ຮູບເທບພະບຸດແນມນຳເທບພະທິດາ. ສິນໄຊຕື່ນຕາຕື່ນໃຈທີ່ເຫັນຕົ້ນໄມ້ອອກດອກອອກຜົນເປັນຂອງທິບ ຊຶ່ງຫາຢູ່ທີ່ອື່ນໃດບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວໃນແຜ່ນດິນນີ້. ທ້າວຈັບເອົາຜ້າຜືນງາມທີ່ສຸດມາແປະໃສ່ຄີງເບິ່ງ ຄືຜ້າອຸທຸມ

---

* ມອມ ແມ່ນສັດໃນນິທານທີ່ມີຮູບຮ່າງເຄິ່ງຊ້າງເຄິ່ງສິງ.

ແລະເມື່ອເຫັນສິນໄຊ ກໍພາກັນຫ້ອງຂຶ້ນວ່າ ນັ້ນແມ່ນຄົນ, ແລ້ວກໍມີສຽງປ່າວເຕືອນກັນໃຫ້ບິນໜີ. ນາງກິນນະລີສ່ວນໜຶ່ງພີປີກບິນເປັນອື່ນໆ, ສິນໄຊເລີຍຮ້ອງບອກວ່າ ຕົນບໍ່ໄດ້ມາທຳຮ້າຍບຽດບຽນຜູ້ໃດ ຫາກແຕ່ມີຈຸດປະສົງມາຂໍຂອດຮັກຂອດແພງກັບພວກນາງ. ຝ່າຍນາງກິນນະລີຮ້ອງຕອບວ່າ ພວກຕົນເປັນປັກສີ ເຊື້ອແນວເດຍລະສານ ບໍ່ອາດຈະໄຝ່ຝັນຫລົງຕົນໄປຮັກກັບມະນຸດຜູ້ສູງສັກໄດ້, ອີກປະການໜຶ່ງ ຜູ້ເຖົ້າມັກເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາວ່າ ທຳມະຊາດຂອງຄົນນັ້ນມັກເວົ້າຕົວະລ່າຍເປັນແທ້ໆ. ສິນໄຊຢືນຢັນວ່າ ຕົນມີຄວາມຈິງໃຈ ຫວັງຮັກໝັ້ນຜູກພັນດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດ, ຂໍໃຫ້ເຫັນໃຈຊາຍພອຍເດີນປ່າ, ຖ້າພວກນາງປະຕິເສດແລ້ວ ຕົນເອງກໍຈະແອ່ວວອນຢູ່ນານນັບເປັນພັນປີກໍຊິບໍ່ຍອມປະລະງ່າຍໆ. ທ້າວເວົ້າອື່ນອອຍສຽງຫວານ ຈົນໃນທີ່ສຸດພວກນາງກິນນະລີ ກໍໃຈອ່ອນ, ພວກທີ່ບິນຂຶ້ນເວີ່ນຢູ່ເທິງກໍກັບຄືນລົງມາ, ແລ້ວບໍລິເວນນັ້ນກໍເຕັມໄປດ້ວຍນາງກິນນະລີທີ່ມີລີລາຍ່າງຍ້າຍອ່ອນຊ້ອຍອໍລະຊອນ. ພວກໜຶ່ງພາກັນຟ້ອນແອ່ນສະບັດປີກ ແລະ ແພນຫາງເປັນເຫລື້ອງຫລ້າງ, ລຳແຂນກົມງາມ ແລະ ກົ່ງເປັນຄີຄັນສອນ, ພວກນາງເຊີນສິນໄຊຟ້ອນນຳ ເພື່ອເປັນການສ້າງບັນຍາກາດລົ້ງແກວ່ນສະໜິດສະໜົມ. ຄູ່ຟ້ອນຂອງທ້າວຊື່ວ່ານາງກຽງຄຳ ຜູ້ຊຶ່ງຕິດອົກຕິດໃຈໃນຕົວສິນໄຊເປັນພິເສດ. ທັງສອງຢູ່ໃນອາລົມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງພໍໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນ, ດັ່ງນີ້ເສັ້ນທາງຮັກຂອງທັງສອງຈຶ່ງບໍ່ມີສິ່ງໃດມາກີດຂວາງໄດ້, ມີແຕ່ຄວາມສົດຊື່ນຫອມຫວນ ຄືດັ່ງເສັ້ນທາງໃນສວນອຸດທິຍານ. ແຕ່ເວ

ລາກັບຄວາມຮັກນັ້ນ ບໍ່ຄ່ອຍປະນີປະນອມກັນ. ພໍທັງສອງຄອງຮັກກັນຢ່າງດູດດື່ມ ອັນເວລາກໍປະກົດວ່າຜ່ານໄປໄວກວ່າປົກກະຕິ. ທ້າວກັບນາງກຽງຄຳ ກອດກ້ຽວສຳພັນກັນຢູ່ເຈັດວັນ ກໍຮອດບັ້ນຕ້ອງພັດພາກຈາກກັນ. ສິນໄຊມີວຽກງານອັນຈຳເປັນຄອງຢູ່ທາງໜ້າ ຈຶ່ງຈຳໃຈອຳລານາງໄປ ທ່າມກາງສຽງອ້ອນວອນຈົ່ມຫາອາໄລຂອງກຽງຄຳ ຊຶ່ງຍາມໃດກໍຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສິນໄຊກັບຕ່າວຄືນມາຫາອີກ. ສິນໄຊຮັບປາກວ່າຈະກັບຄືນມາໃນອີກໜຶ່ງເດືອນ ກັບມາຍັງພະລານຫີນແຫ່ງນີ້ບ່ອນທີ່ເປັນສັກຂີພິຍານແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງທັງສອງ. ທ້າວກອດເອົານາງເຂົ້າມາແນບອົກເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ ແລ້ວກໍເດີນທາງຈາກໄປ. ສ່ວນນາງກຽງຄຳພ້ອມດ້ວຍໝູ່ກິນນະລີພາກັນບິນກັບຄືນສູ່ຖ້ຳພາຈວງ.

ສິນໄຊຕ້ອງເລັ່ງບາດຢ່າງໄວກວ່າປົກກະຕິ ເພື່ອທົດແທນເວລາທີ່ເສຍໄປນຳເຫດການປະທັບໃຈຢູ່ແຄມວັງເວີນແຫ່ງນັ້ນ. ເມື່ອໄປຮອດແຄມນ້ຳສະໝຸດໃຫຍ່ ບ່ອນທີ່ສັງທອງຄອງຖ້າຢູ່ ຜູ້ນ້ອງຖາມອ້າຍເຖິງສາເຫດທີ່ຊັກຊ້າຈົນເວລາລ່ວງໄປຕັ້ງແປດວັນ, ສິນໄຊຕອບນ້ອງໂດຍເລົ່າຄວາມຈິງ ທີ່ໄດ້ໄປມັກຮັກກັບນາງກິນນະລີຢູ່ກາງໄພ, ສັງທອງບໍ່ຈົ່ມບໍ່ວ່າຫຍັງແລ້ວກໍພາອ້າຍຂ້າມນ້ຳໄປຢ່າງວ່ອງໄວ.

ສິນໄຊຖາມວ່າ : " ຍັງອີກໄກປານໃດ ຈຶ່ງຈະຮອດຈຸດໝາຍປາຍທາງ ? " ສັງທອງຕອບວ່າ : " ຖ້າໄປຢ່າງຮີບດ່ວນ

" ໃຜຢູ່ໃນຫັ້ນມີຜົວແລ້ວຫລືຍັງ, ກ້າຍັງເປັນໂສດນັ້ນ ຂໍເປັນຄູ່ຊ້ອນນອນຮຽງແດ່, ມັກຫລືບໍ່ມັກ ກໍຂໍໃຫ້ໄຂປະຕູອອກມາເບິ່ງໜ້າເບິ່ງຕາດູ."

ນາງສຸມຸນທາໄດ້ຍິນສຽງເດັກນ້ອຍເວົ້າສະຫາວກໍເກີດໂມໂຫຈຶ່ງສ່ອງເບິ່ງທາງປ່ອງຢ້ຽມ, ນາງເຫັນທ້າວນ້ອຍມີໜ້າຕາຄ້າຍຄືເຊື້ອແນວຂອງຕົນ ຈຶ່ງສົ້ຖາມວ່າ ແມ່ນໃຜ ? ມາແຕ່ໃສ ? ຝ່າຍສິນໄຊບອກຊື່ຕົນເອງພ້ອມທັງຊື່ພໍ່ແມ່ ແລະວ່າທີ່ມານີ້ ແມ່ນມານຳເອົາອາຄືນເມືອເມືອງເປັງຈານ. ນາງສຸມຸນທາໄຂປະຕູໃຫ້ ແລ້ວສິນໄຊກໍເຂົ້າໄປໃນຜາສາດ, ນາງໂຊມກອດເອົາຫລານທັງຮ້ອງໄຫ້ຟາຍນ້ຳຕາດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕັນໃຈ, ແຕ່ແລ້ວນາງກໍບອກຫລານວ່າ :
" ເລື່ອງໜີກັບຄືນໄປເມືອງເປັງຈານນີ້ບໍ່ມີທາງເປັນໄປໄດ້ ເພາະຍັກກຸມພັນມີລິດເດດເກ່ງກ້າຫລາຍ ມັນບໍ່ຍອມເດັດຂາດ, ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງໃຫ້ຫລານກັບຄືນໄປບອກພະຍາກຸສະລາດວ່າບໍ່ພົບບໍ່ເຫັນອາເດີ. " ຝ່າຍສິນໄຊກໍເວົ້າວ່າ : " ສຳກຸມພັນນີ້ ບໍ່ມີຫຍັງເປັນຕາຢ້ານ, ໃຕ້ລຸ່ມຟ້ານີ້ມີໃຜແດ່ຈະມາຂັດຂວາງເສັ້ນທາງຂອງສິນໄຊໄດ້, ຕົກລົງໄດ້ຂ້າມນ້ຳສະໝຸດຂ້າມພູຜາຫລາຍລົ້ນມາແລ້ວ ແນວໃດຫລານກໍຕ້ອງສູ້ແບບເອົາຊີວິດເຂົ້າແລກເພື່ອເອົາອາຄືນເມືອ, ຫລືວ່າອາຮັກແພງຍັກຫລາຍກວ່າຜູ້ເປັນອ້າຍຄີງຂອງອາບໍ ? "

ຝ່າຍອາເຫັນທ່າທາງບໍ່ຍອມຄືນງ່າຍໆຂອງຫລານຊາຍ ຈຶ່ງບອກວ່າ : " ຂໍໃຫ້ອົດສາກ້າຢູ່ອີກຄາວໜຶ່ງ ຊາມຊາຍັກກຸມພັນກັບ

ຄືນມາ ເພື່ອວ່າອາຈະໄດ້ສັ່ງລາພົວສາກ່ອນ, " ແຕ່ສິນໄຊບໍ່ຍອມ ເພາະວ່າຖ້າຍັກກັບມາແລ້ວ ອາດເກີດການຕໍ່ສູ້ ແລ້ວຈະເສຍເວລາ. ສຸມຸນທາເວົ້າອີກວ່າ : " ຖ້າຊັ້ນຂໍໃຫ້ຫລານຄືນເມືອກ່ອນ, ຍາມໃດຍັກກຸມພັນກັບມາແລ້ວ ອາຊິຈຳໃຫ້ລາວໄປສົ່ງດອກ. " ສິນໄຊບໍ່ຍອມອີກ.

ສຸມຸນທາເວົ້າອ້າງເຫດຜົນຫລາຍອັນຫລາຍແນວເພື່ອແກ່ຍາວເວລາ. ນາງຄິດວ່າຖ້າໜີໄປ ກຸມພັນຕ້ອງນຳໄປຂັດຂວາງຢ່າງສຸດຂີດ. ນາງບໍ່ແນ່ໃຈວ່າ ສິນໄຊຈະມີລິດເດດເກ່ງກ້າ ເໜືອກວ່າຍັກກຸມພັນ, ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງທ້າທາຍໃຫ້ສິນໄຊສະແດງລິດເດດລອງເບິ່ງ. ສິນໄຊຍິງສອນຂຶ້ນຟ້າ ເກີດສອງດັງກ້ອງສະນັ່ນໄປທົ່ວຈັກກະວານ, ລູກສອນລຸກເປັນໄຟທະຍານຂຶ້ນເວຫາ ຮຸ່ງເຫລື້ອມໄປທົ່ວພິພົບປານວ່າຈະລາມໄໝ້ທຸກຢ່າງບໍ່ໃຫ້ເຫລືອຫລໍ, ສຸດທ້າຍລູກສອນກໍກັບຄືນມາຫາສິນໄຊ. ນາງສຸມຸນທາຢ້ານສັ່ນເຊັນຈຶ່ງກອດຫລານໄວ້ ທັງເວົ້າຍົກຍ້ອງວ່າ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະມາທຽມທັນກັບຫລານໄດ້.

ແນວໃດກໍຕາມ ສຸມຸນທາກໍຂໍຮ້ອງນຳຫລານໃຫ້ເຫັນໃຈອາ ເພາະແນວໃດກໍໄດ້ສົມສູ່ຢູ່ນຳກັນກັບກຸມພັນດົນນານແລ້ວ ຜົວເມຍຍ່ອມມີຄວາມຜູກພັນຕໍ່ກັນ, ເມື່ອຈຳເປັນຕ້ອງພັດພາກຈາກກັນ ກໍຂໍໃຫ້ໄດ້ເຫັນໜ້າ ແລະ ສັ່ງລາກັນ. ນາງເຫັນວ່າລິດເດດຂອງຫລານຊາຍນັ້ນເໜືອກວ່າຍັກກຸມພັນ ຈຶ່ງເຕືອນສິນໄຊວ່າ ຢ່າເຮັດຮຸນແຮງຈົນເຖິງຂັ້ນກຸມພັນຕ້ອງຕາຍດັບວາຍເລີຍ. ສ່ວນສິນໄຊກໍ

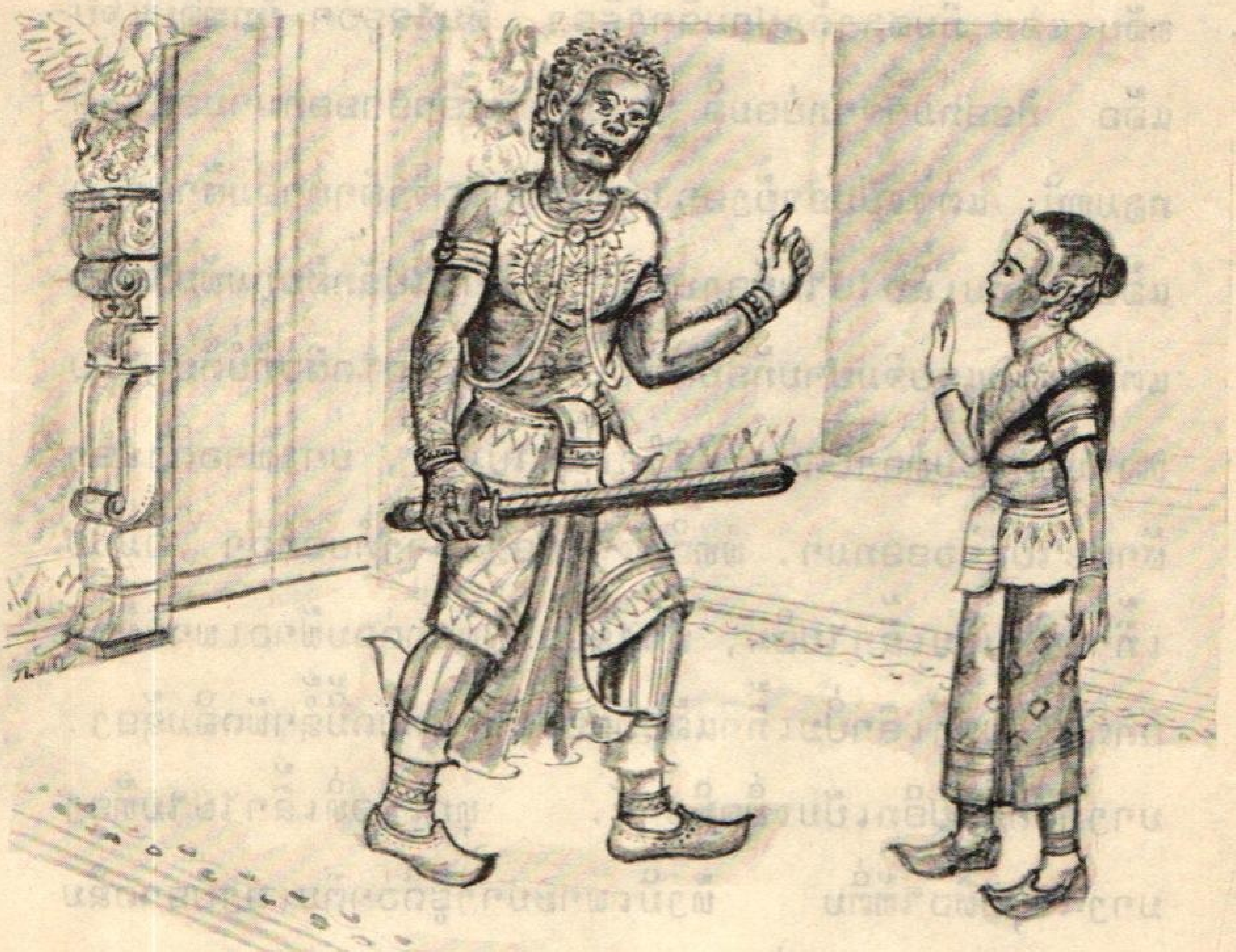

ນຳເອົາແທ້ ຂ້ອຍຊິປ່ອຍໃຫ້ເຂົາຈັດການກັບເຈົ້າຈົນມຸ່ນໂລດ, ບໍ່ໃຫ້ໄດ້ກອງພໍຄວາມຊ້ຳ ! "

ຍັກກຸມພັນເຫັນເມຍປະຕິເສດສອງແຂງ ແລະ ຢ່າງເດັດດ່ຽວ ກໍເລີຍອ່ອນສຽງລົງແລ້ວກໍລົ້ມຕົວລົງນອນ ເພາະເມື່ອຍອ່ອນຢ່າງບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ ຈາກການໄປທ່ຽວໂທ່ເນື້ອໃນປ່າ. ມັນຫລັບ ແລະ ກົນສຽງດັງປານຊ້າງຮ້ອງ. ສິນໄຊຮູ້ວ່າ ຍັກຫລັບແຈບແລ້ວ ກໍອອກມາຈາກບ່ອນລີ້ ແລະ ດຶງເອົາອາອອກມານອກເພື່ອກອງມຫນີ, ແຕ່ຜູ້ເປັນອາຍັງອາໄລຫ່ວງຫາຜົວຈຶ່ງທຳທ່າລືມຜ້າສະໄບແລ້ວກໍກັບຄືນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນອນ. ນາງໄປຊຸກສັ່ນກຸມພັນໃຫ້ຕື່ນແຕ່ຜົວຫລັບແຈບຈົມປານກ້ອນຫີນ, ນາງປຸກແນວໃດຜົວກໍບໍ່ຕື່ນ ຈົນຫລານອິດເປັນຫ່ວງບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງນຳເຂົ້າໄປເບິ່ງ, ນາງຟ້າວດຶງເອົາຜ້າສະໄບແລ້ວອອກມາ. ພໍຫວິດຈາກຫ້ອງ ນາງກໍບອກວ່າ ລືມປີ່ນເກົ້າຈຶ່ງກັບຄືນເຂົ້າໄປອີກ, ສິນໄຊບອກໃຫ້ອາດ່ວນຟ້າວເພາະຢ້ານຍັກຕື່ນ. ນາງເອົາປີ່ນເກົ້າແລ້ວກໍອອກມາ ແຕ່ບັດນີ້ຊ້ຳພັດລືມຊ້ອງ. ນາງກັບຄືນໄປອີກເປັນເທື່ອທີສາມ. ທຸກເທື່ອທີ່ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນາງໄປປຸກຜົວໃຫ້ຕື່ນ ທັງນີ້ເພາະນາງຮູ້ດີວ່າຕົນເອງບໍ່ອາດຂືນຄວາມຂອງຫລານໄດ້ ຈຶ່ງຢາກໃຫ້ຜົວເປັນຝ່າຍຍາດຊິງເອົາຕົນໄວ້, ແຕ່ປະກົດວ່າ ປຸກເທົ່າໃດ ກຸມພັນກໍຍິ່ງຫລັບລື່ນລົ້ນບໍ່ມີຮູ້ເມື່ອຄືງ. ຈຳເປັນສິນໄຊໄດ້ນຳເຂົ້າໄປຫາ ແລະ ເລັ່ງໃຫ້ອາອອກມາ.

ນາງສຸມຸນທາຈຳໃຈໜີຈາກເມືອງຍັກ ດ້ວຍຄວາມເປັນຫ່ວງ

ຕາຍນັ້ນ ເກີດເປັນຍັກເພີ່ມຂຶ້ນມາອີກເຈັດໂຕ ແລະ ເປັນໄປດັ່ງນີ້ ລື້ມໄປລື້ມມາຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີ່ ຈົນຈຳນວນຍັກເພີ່ມຂຶ້ນເປັນພັນໆ. ພວກມັນຍົກຂະບວນມາຈົນຂີ້ໄງ່ກຸ້ມມິດໄປທົ່ວທິບ ໝາຍຈະດັບສູນສິນໄຊ ແລະ ສັງທອງບໍ່ໃຫ້ເຫລືອ ແມ່ນແຕ່ຮ່ອງຮອຍ.

ບັດນີ້ ສິນໄຊຕ້ອງໃຊ້ທະນູຍິງໃສ່, ທ້າວກໍ່ງຄັນສອນດ້ວຍທ່າທາງທະນົງອົງອາດແລ້ວປ່ອຍລູກສອນໄປ ເກີດເປັນໄຟລຸກວາບ. ລິດອັນຮ້ອນຮົນລາມໄໝ້ພວກຍັກຈົນລື້ມລ່າວ, ໂຕໃດຍັງໂງຫົວຂຶ້ນມາໄດ້ ກໍຖືກສັງທອງງັບຫົວຈົນແປ. ໂຕທີ່ເຫລືອຕາຍຟ້າວຫລົບໜີໄປ ໂດຍມຸ່ງໜ້າສູ່ປ່າໄພຫນາທີ່ແນມເຫັນຢູ່ສຸດຂອບຟ້າ.

ເມື່ອຍັກໜີໄປແລ້ວ ສິນໄຊ ແລະ ສັງທອງກໍກັບຄືນມາຫາອາທີ່ກ້ຳແກ້ວ ເພື່ອພາກັນເດີນທາງຕໍ່ໄປທາງໜ້າ. ນາງສຸມຸນທາຍັງຄິດຫ່ວງໜ້າຫ່ວງຫລັງ ຫລຽວຄືນໄປເບິ່ງເມືອງອະໂນລາດດ້ວຍຈິດໃຈບໍ່ເບີກບານ, ແຕ່ກໍຂືນຫລານບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງບອກສິນໄຊໃຫ້ພາໜີໄປໄວໆ ເພາະຢ້ານກຸມພັນໄປອວນ ອ້າຍັກທົ່ວທັງໝົດ ແລ້ວຍົກມາເປັນກອງທັບໃຫຍ່ ເພື່ອຍາດຊິງເອົານາງໄປ, ແຕ່ສິນໄຊບອກອາບໍ່ໃຫ້ຢ້ານກົວແຕ່ຢ່າງໃດ ເພາະທ້າວເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົວເອງ ທີ່ຈະປົກປ້ອງອາໄວ້ໄດ້ຢ່າງປອດໄພ. ແລ້ວທັງສາມກໍຍ້າຍອອກຈາກກ້ຳແກ້ວ ເດີນທາງຕໍ່ໄປຈົນຮອດພູແຫ່ງໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີຜາສາດງົດງາມຕັ້ງຢູ່ກາງປ່າ. ທັງສາມພາກັນເຂົ້າໄປພັກຢູ່ຜາສາດແຫ່ງນີ້. ພະອິນເປັນຜູ້ເນລະມິດຜາສາດດັ່ງກ່າວໄວ້ໃຫ້ເຊື້ອກະສັດທັງສາມ ໃນຍາມອັດ

ຕະຄັດຂັດສົນ.

ສິນໄຊລົມກັບສັງຫອງວ່າ ບັ້ນຮີບຂັ້ນຕໍ່ໄປນີ້ຈະໜັກໜ່ວງເຫລືອປະມານ, ຈໍາເປັນຕ້ອງເອີ້ນສີໂຫໃຫ້ມາຊ່ອຍ, ດັ່ງນັ້ນ ສິນໄຊຈຶ່ງຍິງສອນອອກໄປ, ລູກສອນໄປຕົກຕໍ່ໜ້າສີໂຫຜູ້ຊຶ່ງຢູ່ເຝົ້າເປັນໝູ່ທ້າວທັງຫົກ ທີ່ແຄມແມ່ນ້ຳ, ສີໂຫເຂົ້າໃຈວ່າຈະຕ້ອງເກີດເສິກໃຫຍ່ ຈຶ່ງຮີບໄປຫາສິນໄຊທັນທີ ໂດຍປະທ້າວທັງຫົກຄອງຖ້າຢູ່ແຄມນ້ຳແຫ່ງນັ້ນ.

ກອງທັບຍັກໄລ່ຕິດຕາມ

ຍັກກຸມພັນທີ່ ລອດຕາຍ ໜີເຂົ້າປ່າໄປເຕົ້າໂຮມໄພ່ພົນຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ເພື່ອກອົມໄປດັບມອດຝ່າຍສິນໄຊເປັນການແກ້ແຄ້ນ. ມັນຈັດກອງທັບຊ້າງໄດ້ສີ່ລ້ານໂຕ, ກອງທັບມ້າ ໄດ້ເຈັດແສນໂຕ, ທະຫານກໍຫອກຈໍານວນແປດກື. ເມື່ອທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກອົມພ້ອມ ກຸມພັນກໍສັ່ງບັນດາລູກຍັກ ຍົກກອງທັບຂະໜາດໃຫຍ່ນີ້ ໄລ່ນໍາສິນໄຊໄປ ຊຶ່ງປະຈຸບັນສິນໄຊພາອາສຸມຸນທາອອກຈາກກ້ຳແກ້ວ ແລ້ວ

ຝ່າຍຍັກຫລວງຫລາຍ ຈົນມືດມົວໄປໝົດ ສັງທອງຊົ່ງຢູ່ຮອງຊ້າງສິນ ໄຊຕະຫລອດເວລາ ກໍແຜງລິດເດດໂດຍເສກມົນເກີດເປັນນ້ຳນອງ ໄຫລຖ້ວມ ແລະ ພັດເອົາພວກຍັກຈົມນ້ຳຕາຍຫລວງຫລາຍ. ຍັກ ເພັດຊະໄຄເສກມົນເປົ່າໃຫ້ນ້ຳແຫ້ງ ແລ້ວທັບຍັກຊຸດໃໝ່ກໍໜູນຂຶ້ນ ມາອີກ.

ຍັກໄກສີ ແລະ ຍັກໄຄສີ ສັ່ງໃຫ້ທະຫານຕີໂອບເຂົ້າມາຈາກ ປີກຂວາປີກຊ້າຍ. ບັດນີ້ສິນໄຊຕ້ອງໃຊ້ທະນູ. ທ້າວຍິງສອນສຽງດັງ ສະນັ່ນຟ້າສະເທືອນດິນ, ລູກສອນເປັນໄຟລຸກພຸ່ງເຂົ້າໃສ່ລາມໄໝ້ ຝູງຍັກຈົນຕາຍລະເນລະນາດ. ຍັກໄກສີ ເສກມົນເປັນກ້ອນຫີນຕົກ ລົງມາປານຫ່າຝົນ ເພື່ອຫວັງດັບມອດໄຟ, ແຕ່ສິນໄຊຍົກດາບຂຶ້ນ ກວັດແກວ່ງ ເຮັດໃຫ້ກ້ອນຫີນພັງໄປຕົກທີ່ອື່ນ ແລະ ຕົກໃສ່ຫົວຍັກ ເອງຕາຍນັບບໍ່ໄຫວ. ຍັກໄກສີ ບໍ່ຍອມງ່າຍໆ, ບັດນີ້ ມັນຍິງສອນ ຂຶ້ນເທິງຟ້າ ແລ້ວເກີດເປັນໄຟຕົກລົງມາ ລາມໄໝ້ໄປຕາມພື້ນດິນ. ສິນໄຊ ກໍມີອິດທິມອດໄຟ, ທ້າວຍິງສອນຂຶ້ນຟ້າເຊັ່ນດຽວກັນ, ລູກ ສອນເຮັດໃຫ້ຝົນຕົກລົງມາຫ່າໃຫຍ່ ນ້ຳນອງແຜ່ນດິນຈົນໄຟມອດ ໝົດ. ໄກສີ ໂມໂຫແຮງ ໄສ້ຊ້າງພຸ່ງເຂົ້າໃສ່ສິນໄຊ ແຕ່ສິນໄຊ ຮ້ອງໃສ່ຊ້າງແຮງໆ ຈົນຊ້າງຢຸດ ແລ້ວຫັນກັບຫລັງ. ໄກສີໂດດລົງ ຈາກຄໍຊ້າງ ແລ້ວຫລຸບໃສ່ສິນໄຊ ໂດຍມີດາບເປັນອາວຸດ ທັງສອງ ຟັນກັນໄປມາ, ຄາວໜຶ່ງດາບທັງສອງຝ່າຍຄ້ຳກັນຢູ່ ຝ່າຍສິນໄຊ ເລີຍຈັບເອົາສອນທັ່ງໃສ່ດາບຂອງໄກສີຈົນຫັກທ່ອງ. ສິນໄຊຢູ່ໃນທ່າ

ເໜືອກວ່າ ໃຊ້ດາບຟັນໄກສີຈົນຕາຍ.

ຍັກໄວຍຸກັນ ເຫັນໄກສີຕາຍ ກໍຍິ່ງຄອດແຄ້ນ. ມັນບັນຊາທະຫານລູ່ເຂົ້າມາຈົນແຜ່ນດິນໄງ່ກຸ້ມ. ສັງທອງກໍສູ້ສຸດແຮງໂດຍເອົາໂຕກິ້ງທັບພວກຍັກຕາຍນັບບໍ່ໄຫວ. ສິນໄຊບໍ່ຢາກໃຫ້ນ້ອງລຳບາກຫລາຍກໍຍິງສອນໃສ່ພວກຍັກຕື່ມ ສອນພຸ່ງໄປເປັນແປວໄຟຮ້ອນຮົນລວກລົນຍັກຕາຍປານແມງເມົ່າຖືກໄຟ. ຍັກໄວຍຸກັນກໍຕາຍກາງສະໜາມຮົບດ້ວຍ.

ເມື່ອເຮັດແນວໃດກໍບໍ່ແພ້ສິນໄຊ ຊຸນຍັກທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ ກໍຄຶດຄົ້ນຫາອຸບາຍທຸກຢ່າງ. ຍັກໄຄສີ ຜູ້ຄຸມກອງທັບປີກຊ້າຍປອມໂຕເປັນທ້າວນ້ອຍ ຊຶ່ງຄືສິນໄຊແລ້ວເຂົ້າໄປຫາ ທຳທ່າເປັນມິດທີ່ລຶ້ງເຄີຍສະໜິດສະໜົມກັນ, ພໍໄດ້ໂອກາດ ຍັກໄຄສີກໍພິປອງຍາດເອົາດາບ, ແຕ່ສິນໄຊລະວັງຕົວຢູ່ແລ້ວຈຶ່ງປ້ອງກັນຕົວໄວ້ທັນ ແລະ ໃຊ້ລູກສອນຊັດໃສ່ຄໍຍັກຕາຍກັບບາດ.

ສ່ວນຍັກເພັດຊະໄຄ ປອມໂຕເປັນພາມແບກໄຫນ້ຳເຂົ້າໄປຫາ ແລະ ບອກສິນໄຊດື່ມນ້ຳເຢັນ. ສິນໄຊຫລົງເຊື່ອ ເພາະເຫັນວ່າເປັນພາມເຖົ້າແກ່ ເມື່ອເຂົ້າຮອດຕົວທ້າວແລ້ວ ພາມກໍກອກນ້ຳໃສ່ ຊຶ່ງເປັນນ້ຳຮ້ອນທີ່ສຸດ, ສິນໄຊຫລົບຫລີກແລ້ວກອດດາບຟັນຄໍເພັດຊະໄຄຕາຍກັບທີ່. ນ້ຳຮ້ອນຖືກສິນໄຊໜ້ອຍໜຶ່ງ ສັງທອງຈຶ່ງພົ່ນນ້ຳເຢັນໃສ່ໃຫ້ເຊົາຮ້ອນ.

ຍັກໄວຍຸເວດ ເຫັນວ່າໄພພົນລົ້ມຕາຍເດຍລະດາດ ຈົນນັບບໍ່

ກ້ອນ ຈຶ່ງສັ່ງກອຍທັບກັບຄືນໄປຫາກຸມພັນ. ມັນໄສຊ້າງອອກຈາກສະໜາມຮົບ ຊຶ່ງບັດນີ້ກາຍເປັນປ່າຊ້າຂອງໄພ່ພົນຍັກຈຳນວນມະຫາສານ ມຸ່ງໜ້າກັບຄືນໄປຍັງທິດທາງສູ່ເມືອງອະໂນລາດ ຕິດຕາມດ້ວຍກຳລັງພົນທີ່ລອດຕາຍຈຳນວນບໍ່ເທົ່າໃດ.

ສ່ວນສິນໄຊກັບສັງທອງ ພາອາສຸມຸນທາເດີນທາງຕໍ່ໄປຕາມເປົ້າໝາຍເດີມ. ທ້າວທັງສອງ ມີຄວາມທະນົງອົງອາດເພີ່ມຂຶ້ນຫລັງຈາກທີ່ຜ່ານບັນຮົບມາຢ່າງມີໄຊ.

ບັ້ນຮົບຕົດສິນ

ຍັກໄວຍຸເວດລອດຕາຍ ແລ້ວກັບຄືນໄປລາຍງານຕໍ່ຍັກກຸມພັນກ່ຽວກັບຄວາມປະລາໄຊ ໃນການຍົກທັບໄລ່ຕິດຕາມ ເອົານາງສຸມຸນທາ. ກຸມພັນໃຈຮ້າຍ ອາລົມຮ້ອນອື່ງ ແລ້ວກໍຮີບຈັດການເກນໄພ່ພົນ ເຂົ້າເປັນທະຫານໄດ້ຈຳນວນສີ່ກື, ຈັດກອງທັບຊ້າງໄດ້ສາມລ້ານໂຕ. ກຸມພັນບັນຊາກອງທັບເອງ ອອກຈາກເມືອງອະໂນລາດໂດຍມີຂຸນຍັກທີ່ເປັນມືຂວາ ຄື ໄວຍຸເວດ ແລະມືຊ້າຍ ຄື ວັນລຸວາ.

ກອງທັບຍັກກໍດາບ ແລະ ດ້າງ* ເປັນຊາບລາບ ບຸກໄປໜ້າ ຈົນແຜ່ນດິນໄງ່ກຸ້ມມືດໄປທົ່ວທິບ.

ເມື່ອມາຮອດໃກ້ພາສາດຂອງສິນໄຊ ກອງທັບຍັກກໍທຳການ ປິດລ້ອມຢ່າງແໜ້ນໜາ, ຫລຽວໄປທາງໃດ ປະກົດມີແຕ່ທະຫານ ຍັກ ເຕັມໄປໝົດ.

ນາງສຸມຸນທາເຫັນກອງທັບຍັກແໜ້ນອື້ດີ້ ກໍຢ້ານສັ່ນເຊັ່ນ ແລະ ປຸກສິນໄຊໃຫ້ຟ້າວຕື່ນຂຶ້ນມາເບິ່ງ, ແຕ່ສິນໄຊບໍ່ຫວັ່ນແຕ່ຢ່າງ ໃດ. ໃນຂະນະນັ້ນ ສີໂຫ ຊຶ່ງຄິດເປັນຫ່ວງສິນໄຊຢູ່ບໍ່ເຊົາ ກໍທະ ຍານມາທາງອາກາດ ທັນເຫດການພໍດີ. ສັງທອງສັງເກດເບິ່ງສະ ໜາມຮົບຢ່າງລະອຽດ ເພື່ອບອກສິນໄຊໃຫ້ກຳສະພາບການໄດ້ຢ່າງ ຊັດເຈນ. ຕໍ່ມາ ທັງສາມທ້າວກໍອອກສູ່ສະໜາມຮົບດ້ວຍເຄື່ອງນຸ່ງ ເຕັມຍົດ ໂດຍມີອາສຸມຸນທາຢູ່ຮຽງຂ້າງຫລານບໍ່ຍອມຫ່າງ.

ກຸມພັນມາບເຫັນໜ້າສິນໄຊແລ້ວ ກໍປານກັບບັ້ງໄຟແສນ ທີ່ ພອມຈະທະຍານໄປທາງໜ້າ ໂດຍບໍ່ມີສິ່ງໃດສາມາດຢຸດຈັ້ງໄວ້ໄດ້, ມັນຂີ່ຊ້າງ ຊື່ວ່າ ອ້າຍຊຽງດາວ ລູ່ໃສ່ສິນໄຊ ຫວັງຈະຢຽບໃຫ້ມຸ່ນ ຄາຕີນ. ຊ້າງມາຮອດໄລຍະພໍເໝາະ ສິນໄຊຢືນຈົ້ງຢ່າງໝັ້ນຄົງ ກອດດາບອອກມາຕັ້ງຮັບຢ່າງບໍ່ສະທົກສະທ້ານ. ຊ້າງຢຸດກັບທີ່ແລ້ວ

---

* ເຄື່ອງປ້ອງກັນຕົວ ເຮັດດ້ວຍໜັງ ຫລື ໂລຫະ ເປັນຮູບມົນ ຫລື ສີ່ຫລ່ຽມກົງ, ປົກກະຕິມືຊ້າຍຈັບດ້າງ, ມືຂວາຈັບອາວຸດສູ້ກັບສັດ ຕູ.

ຫີນຫລັງຄືນ ໂດຍບໍ່ຍອມປະຕິບັດຕາມການບັນຊາ ຂອງກຸມພັນ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ ກຸມພັນ ກໍຮ້ອງຂຶ້ນເຟັ້ງໆ ແລະ ສັ່ງທະຫານໃຫ້ໄປທາງໜ້າ ຜູ້ໃດກອຍແມ່ນຕາຍບໍ່ເຫລືອ.

ສິນໄຊ ກວັດແກວ່ງດາບເຫລື້ອມມາບແມບ ເກີດເປັນດາບຄືນແວວວາວ ນັບເປັນແສນໆດວງ ເລັ່ງລ້ອໃສ່ໝູ່ຍັກລົ້ມຕາຍເປັນລ່າວ ປານມີລົມມີດແກພັດນໍ່າ. ແຕ່ບໍ່ທັນດົນ ທະຫານຍັກກໍກີ້ຄອນຫຸ້ມມາອີກ ສິນໄຊເອົາທະນູຍິງໃສ່ສຽງດັງປານແຜ່ນດິນໄຫວ, ລູກສອນເປັນໄຟພຸ່ງເຂົ້າລ້ອມໄໝ້ຝູງຍັກຕາຍນັບບໍ່ໄຫວ. ຍັກອີກຝູງໜຶ່ງກໍຂວານ ແລະ ກ້ອນຫີນທະຍານມາທາງອາກາດ, ສີໂຫ ດີດຜະຫຍອງຂຶ້ນໄປເອົາງາແທງຍັກຕາຍ ຈົນເລືອດຕົກລົງດິນປານທ່າຝົນ. ສ່ວນສັງທອງກໍເອົາໂຕກິ້ງທັບທັງເອົາປາກງັບຍັກ ຈົນຫົວແປຫົວແປ໊ດ. ສະໜາມຮົບບາງບ່ອນ ມີດິນໄງ່ກຸ້ມ, ບາງບ່ອນມືດມົວໄປດ້ວຍຄວັນໄຟ. ທະຫານຍັກນອນຕາຍເດຍລະດາດຢູ່ທົ່ວພື້ນສະໜາມ.

ການຕໍ່ສູ້ດໍາເນີນໄປຫລາຍຮູບແບບ. ຄັ້ງໜຶ່ງ ສີໂຫ ໃຫ້ສິນໄຊ ແລະ ອາສຸມຸນທາຂຶ້ນຂີ່ຫລັງ ແລ້ວທະຍານຂຶ້ນສູ່ເວຫາ. ຍັກກຸມພັນກໍບັງຄັບຊ້າງເຫາະຂຶ້ນໄປ ເພື່ອໄລ່ຕິດຕາມແລ້ວກໍເອົາທ້ອງຟ້າເປັນສະໜາມຕໍ່ສູ້ກັນ. ກຸມພັນ ເສກມົນເປົ່າເປັນໄຟລາມໄໝ້ຢູ່ກາງອາກາດ, ສິນໄຊ ກວັດແກວ່ງດາບເກີດເປັນລົມແດງດັບມອດໄຟ ກ່ອນທີ່ຈະລາມມາເຖິງຕົວ. ສູ້ກັນຢູ່ເທິງຟ້າບໍ່ໄຫວສິນໄຊແລ້ວ

ກຸມພັນກໍລົງສູ່ພື້ນດິນ. ມັນສັ່ງທະຫານບຸກເຂົ້າໃສ່ສິນໄຊ ຈາກສອງປີກ ຄື ໄອຍຸເວດຖຸມປີກຂວາ, ວັນລຸວາ ຖຸມປີກຊ້າຍ, ສ່ວນກຸມພັນເອງຕີເຂົ້າທາງໜ້າ, ຟັງສອງດັງສະນັ່ນຟັ່ນຟື້ນ. ສິນໄຊເຫັນຍັກມາຫລາຍຈົນຄັບທິບ ກໍກົ່ງທະນູຍິງສອນເຂົ້າໃສ່, ລູກສອນແຕກອອກເປັນປະກາຍໄຟ ແລ້ວກາຍເປັນດາບເພັດພຸ່ງເຂົ້າໃສ່ຝູງຍັກລົ້ມລະເນລະນາດ. ກຸມພັນເຫັນໄພ່ພົນລົ້ມຕາຍ, ບາງພ່ອງກໍຖອຍໜີຢ່າງບໍ່ເປັນລະບຽບ ມັນຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຊຸມຍັກສະກັດລັດໄວ້ ແລ້ວລະດົມກຳລັງຂຶ້ນມາອີກໃໝ່. ກຸມພັນ ທັງເຫລືອໃຈໃຫ້ລູກນ້ອງ ທັງໂມໂຫໃຫ້ສິນໄຊຈົ່ງໜ້າແດງ ດ້ວຍເລືອດແຄ້ນ. ມັນຊີ້ໜ້າສິນໄຊ ທັງດ່າວ່າຢ່າງເຕັມສຶບເຕັມປາກ.

ກຸມພັນ : " ມຶງມີໂທດໜັກ ທີ່ລັກເອົາອານາງເມຍກູ ຮູ້ໄວ້ ! ນີ້ລະຄືກຸມພັນ ຊາຍຊາດທະຫານ, ກູຈະສູ້ຈົນຫົວຂາດຄາ."

ສິນໄຊ : " ຂ້ອຍມາເອົາອາກັບຄືນເມືອ, ເລື່ອງຫຍັງຊິມີໂທດ. ເຈົ້າຫັ້ນລະ ມີໂທດໜັກ ທີ່ເຮັດຜິດຮີດຜິດຄອງ, ເຈົ້າມາຫລອນລັກເອົາຢ່າງດ້ານໆ, ບາດນີ້ ໃຫ້ເຈົ້າຄືນໄປສາໄປຊອກເອົາເມຍເຊື້ອແນວດຽວກັນພຸ້ນ ! "

ກຸມພັນ : " ເກິ່ງຈະແມ່ນໂຄດເຊື້ອຂອງມຶງ ແຕ່ນາງເປັນເມຍຂອງກູແລ້ວ. ເລື່ອງຜິດ ມັນເລື່ອງເກົ່າເລື່ອງຫລັງ ແຕ່ກໍຄວນເວົ້າກັນຕາມທາງທີ່ຊອບທີ່ຄວນ. ອັນນີ້ມາເຮັດຫັກໜ້າຫັກຕາກັນ ກູທົນບໍ່ໄດ້, ມາເລວກັນໃຫ້ເຫັນດຳເຫັນ

ແດງເລີຍ ! "

ສິນໄຊ : " ຊິເລວກັບໄປຮອດໃສ, ເຫັນຕວ່າໄພ່ພົນຍັກຕາຍເດຍ ລະດາດຈົນນັບບໍ່ໄຊວ່. ເຊົາສາ ຢ່າເສຍເລືອດຕື່ມ ເທາະ ! "

ຍັກກຸມພັນເຫັນວ່າສິນໄຊອ່ອນສຽງລົງ ເລີຍໄດ້ໃຈ ທັງ ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ :

" ຄັນຢ້ານຕາຍ ກໍປ່ອຍເມຍກູຄືນມາ ກູຊິໄວ້ຊີວິດມຶງ. ກ້າບໍ່ປ່ອຍ ກູຊິນໍາຍອງຈົນຮອດເມືອງ - ຕາຍຫມົດທັງໂຄດໂລດ ! "

ສິນໄຊຕອບວ່າ : " ບໍ່ຕ້ອງເວົ້າຮອດເລື່ອງປ່ອຍອາ ສຸມຸນທາຄືນໄປ. ເລືອກເອົາວ່າເຈົ້າຊິຫນີໄປ ຫລືຊິຕາຍໃຫ້ຫມູ່ແຮ້ງ ຫມູ່ກາມ້ອນຄາບ. "

ກຸມພັນຮູ້ສຶກຮ້ອນຮົນປານມີໄຟລຸກອື້ໃນຫົວໃຈ. ມັນຮ້ອງໃສ່ ນາງສຸມຸນທາວ່າ : " ນ້ອງລືມອ້າຍແລ້ວຫວະ ບັກນັ້ນ ແມ່ນຜົວ ຫລື ພີ່ນ້ອງແນວໃດກັນແທ້, ຄືນມາຫາອ້າຍສາ, ກ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ອ້າຍ ຈໍາເປັນຕ້ອງສູ້ຢ່າງກະຫວາຍຊີວິດ ເພື່ອເອົານ້ອງຄືນມາ. "

ສຸມຸນທາເວົ້າປົນສຽງສະອື້ນວ່າ : " ທ້າວນີ້ແມ່ນຫລານ ແທ້ງ ມີລິດເດດເກັ່ງກ້າຜາບຊຸມຍັກລົງມາແລ້ວທຸກລາຍ. ໃຫ້ອ້າຍ ຄືນໄປສາ, ຢ່າມານໍາຫາເທາະ, ນ້ອງຢ້ານອ້າຍຕາຍປະໄພ່ພົນ ລ້າໆ. "

ສຸມຸນທາ ເວົ້າແລ້ວກໍຮ້ອງໄຫ້ຫລັ່ງນໍ້າຕາ, ກຸມພັນເຫັນດັ່ງ

ນັ້ນກໍເຊື່ອວ່າເມຍຍັງເປັນໃຈກັບຕົນຢູ່, ມັນຈິ່ງໄສ່ຊ້າງພຸ່ງເຂົ້າໃສ່ສິນໄຊ, ທ້າວນ້ອຍເອົາດາບສະກັດຄືນຂວານຂອງຍັກຈົນກຸມພັນຟິ້ງຕົກຈາກຊ້າງກິ້ງໄປຫລາຍສິບວາ. ມັນລຸກຂຶ້ນເອົາມືຕົບເອິກຕົນເອງຢູ່ຕຸບໆ ແລ້ວບອກໃຫ້ຂຸນຍັກຄືໄວຍຸເວດ ແລະ ວັນລຸວາ ຍົກກໍາລັງເຂົ້າຕະລຸມບອນ. ສອງຂຸນຍັກປະຕິຍານວ່າຈະສູ້ແບບກະທວາຍຊີວິດເພື່ອກອູ້ດສັກສີຂອງກຸມພັນ, ພວກມັນໄສ່ຊ້າງປິ່ນຊ້າຍປິ່ນຂວາ ເພື່ອກັນບໍ່ໃຫ້ທະຫານຫນີທັບ ແລ້ວສັ່ງໃຫ້ກໍາລັງທະຫານລູ່ເຂົ້າມາຈົນມືດອື້ຕື້. ສິນໄຊເວົ້າກັບສີໂຫວ່າ ບັ້ນຮົບເທື່ອນີ້ເອົາເປັນເອົາຕາຍ ເປັນບັ້ນຮົບຕັດສິນ, ຕ້ອງໃຫ້ມັນສິ້ນສຸດລົງໄວໆ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແກ່ຍາວເວລາ. ແລ້ວສີໂຫກໍທະຍານເຂົ້າຫາຝູງຍັກທີ່ບັນຊາໂດຍໄວຍຸເວດ ໄລ່ແທງອຸດຕະຫລຸດ. ຝ່າຍສັງທອງກໍລຸຍຈົນມອມແມມ ທັງກິ້ງທັບທັງງັບຫົວຍັກທີ່ບັນຊາໂດຍວັນລຸວາຈົນທັບຍັກແຕກຊະນະໂມ, ວັນລຸວາທ້ອງໂປດໄສ້ໂລ່ອອກມາ ແລ້ວກໍຕາຍກາງສະຫນາມ, ກຸມພັນກໍດາບເຫລື້ອມມາບໆ ຮ້ອງໃສ່ທະຫານໃຫ້ຕະລຸມບອນເຂົ້າໄປ, ສິນໄຊຍິງສອນໃສ່ກຸກກຸມພັນລົ້ມຟຸບລົງ ມັນສິ່ງສຽງຮ້ອງໂອຍຄາງ, ໄພ່ພົນຍັກຄືດວ່າຫົວຫນ້າຕາຍແລ້ວກໍພາກັນຫນີຕະເຫລີດເປີດເປີງ ປະປ່ອຍກຸມພັນໃຫ້ດີ້ນດ່າວຢູ່ຜູ້ດຽວ. ມັນກິ້ງເກືອກໄປມາຈົນລູກສອນຫລຸດອອກ ຮູ້ເມື່ອຄືງເປັນປົກກະຕິແລ້ວ ມັນກໍທະຍານຂຶ້ນສູ່ເວຫາເພື່ອເບິ່ງສະພາບສະຫນາມຮົບ. ປະກົດວ່າໄພ່ພົນຍັກແຕກຫນີບໍ່ເປັນລະບຽບ. ກຸມພັນເຫັນວ່າ ບໍ່ມີທາງຈະສູ້ຮົບໃຫ້ແພ້ສິນໄຊ ຈິ່ງເສກມົນ

ນຳລູກສາວຊື່ ສີດາຈັນ, ດອວນີ້ ນາງໄປຢູ່ນຳພົວທີ່ເມືອງນາກ ແຕ່ເກົ່າມາຫລັງກໍໄດ້ຕິດຕໍ່ພົວພັນກັນເປັນປະຈຳ, ແຕ່ບັດນີ້ ພໍ່ກໍມາຕາຍ ອາເອງຊ້ຳຊິກັບຄືນໄປເມືອງເປັງຈານ ສີດາຈັນ ກໍຕ້ອງຖືກຕັດຂາດຈາກພໍ່ຈາກນ້ອງ, ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຊິຕິດຕໍ່ຖາມຂ່າວຄາວກັນໄດ້, ອາຊິບໍ່ມີໂອກາດພົບພໍ້ກັບລູກອີກແລ້ວຕໍ່ໄປນີ້..."

ສິນໄຊເວົ້າວ່າ : " ຂໍອາຢ່າໄດ້ເປັນທຸກກັງວົນເລີຍ, ຫລານອາສາເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ອາຕ້ອງການ, ຂໍເວລາສາມມື້ທໍ່ນັ້ນ ຫລານຊິໄປນຳເອົານາງຄືນມາໃຫ້ໄດ້."

ສິນໄຊອວ່າຍໜ້າໄປເວົ້າກັບສີໂຫວ່າ : ບັດນີ້ ພວກເຮົາຜາບຍັກລົງໄດ້ຢ່າງຮາບຄາບແລ້ວ ໃຫ້ອ້າຍກັບຄືນໄປຫາພວກອ້າຍທັງຫົກກ່ອນ, ນ້ອງເອງຊິໄດ້ລົງໄປຍັງພື້ນມະຫາສະໝຸດເພື່ອນຳເອົາພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາຊື່ ນາງ ສີດາຈັນ. "

ສີໂຫສັ່ງລາແລ້ວກໍທະຍານຂຶ້ນສູ່ເວຫາ. ສິນໄຊ ສັງທອງ ແລະ ອາສຸມຸນທາ ພາກັນປີ່ນຫລັງໃຫ້ສະໜາມຮົບທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄາບຍັກ ແລ້ວຄືນສູ່ຜາສາດ.

ຄືນນັ້ນ ສຸມຸນທາສະອື້ນໄຫ້ຮ່ຳໄຮຫາພົວຕະຫລອດຄືນ.